

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 352/05-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. decembra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. M. D., maloletej K. D. a maloletého M. D., všetci bytom B., zastúpených advokátkou JUDr. D. Š., B., ktorou namietajú porušenie ich základného práva na spravodlivé prejednanie vecí podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva na životnú úroveň podľa čl. 27 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane práv dieťaťa rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 16 C 55/01 z 29. septembra 2003 o rozvode manželstva a úprave práv a povinností k maloletým deťom na čas po rozvode a uzneseniami Okresného súdu Bratislava II č. k. 16 C 55/01-209 z 9. decembra 2003 a č. k. 16 C 55/01-224 zo 14. júla 2003 a zo 14. júla 2004 o nevyhovení návrhu na opravu a doplnenie odôvodnenia rozsudku o rozvode manželstva, ako aj postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Co 244/04 z 9. marca 2005, základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 55/01, postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 339/03 a sp. zn. 2 Co 244/04, ako aj základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva pred orgánom verejnej správy podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky pri vybavovaní podnetu na začatie disciplinárneho konania voči sudkyni Okresného súdu Bratislava II k sp. zn. 16 C 55/01, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť Mgr. M. D., maloletej K. D. a maloletého M. D. v časti, v ktorej namietajú porušenie ich základného práva na spravodlivé prejednanie vecí podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva na životnú úroveň podľa čl. 27 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane práv dieťaťa rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 16 C 55/01 z 29. septembra 2003 a uzneseniami Okresného súdu Bratislava II č. k. 16 C 55/01-209 z 9. decembra 2003 a č. k. 16 C 55/01-224 zo 14. júla 2003 a zo 14. júla 2004, **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

2. Sťažnosť Mgr. M. D., maloletej K. D. a maloletého M. D. v časti, v ktorej namietajú porušenie ich základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 55/01, ako aj postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 339/03 a sp. zn. 2 Co 244/04, **o d m i e t a** ako podanú oneskorene

3. Sťažnosť Mgr. M. D., maloletej K. D. a maloletého M. D. vo zvyšnej časti **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. augusta 2005 faxom (a 3. augusta 2005 následne poštou) doručená sťažnosť Mgr. M. D. (ďalej len „sťažovateľka v prvom rade“); maloletej K. D. a maloletého M. D. (ďalej aj „sťažovatelia v druhom a treťom rade“; spolu ďalej aj „sťažovatelia“), všetci bytom B., zastúpení advokátkou JUDr. D. Š., B. ktorou namietajú porušenie ich základného práva na spravodlivé prejednanie vecí podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva na životnú úroveň podľa čl. 27 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane práv dieťaťa rozsudkom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 16 C 55/01 z 29. septembra 2003 o rozvode manželstva a úprave práv a povinností k maloletým deťom na čas po rozvode a uzneseniami okresného súdu č. k. 16 C 55/01-209 z 9. decembra 2003 a č. k. 16 C 55/01-224 zo 14. júla 2003 a zo 14. júla 2004 o nevyhovení návrhu na opravu a doplnenie odôvodnenia rozsudku o rozvode manželstva, ako aj postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 244/04 z 9. marca 2005, základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 55/01, postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 339/03 a sp. zn. 2 Co 244/04, ako aj základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva pred orgánom verejnej správy podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) pri vybavovaní podnetu na začatie disciplinárneho konania voči sudkyňi okresného súdu k sp. zn. 16 C 55/01.

Z obsahu sťažnosti sťažovateľov vyplýva, že na okresnom súde bolo od 13. februára 2001 vedené pod sp. zn. 16 C 55/01 konanie o rozvod manželstva sťažovateľky v prvom rade a JUDr. D. D. (ďalej len „odporca“) a o úpravu práv a povinností k maloletým deťom K. D. a M. D. na čas po rozvode manželstva. Návrh podala sťažovateľka v prvom rade spolu s návrhom na vydanie predbežného opatrenia, ktorým by súd zveril maloleté deti do jej výchovy a zaviazal odporcu ako otca maloletých detí predbežne prispievať na ich výživu sumou 1 500 Sk mesačne na maloletú K. a sumou 1 000 Sk mesačne na maloletého M.

Manželstvo účastníkov konania bolo rozvedené rozsudkom okresného sp. zn. 16 C 55/01 z 29. septembra 2003 právoplatným 12. decembra 2003. Vo veci úpravy práv a povinností k maloletým deťom však podľa sťažovateľky v prvom rade súdy fakticky rozhodli až 2. júna 2005, keď nadobudol právoplatnosť rozsudok okresného súdu sp. zn. 16 C 55/01 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Co 244/04 z 9. marca 2005.

K porušeniu zásad spravodlivého procesu podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 144 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozsudkom okresného súdu sp. zn. 16 C 55/01 z 29. septembra 2003 došlo podľa sťažovateľky v prvom rade tým, že okresný súd:

- neodôvodnil rozsudok v súlade s § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, pretože z neho nevyplýva, o aké dôkazy oprel skutkové zistenia, odôvodnenie rozsudku neobsahuje zistenia súdu o príčinách, ktoré viedli k vážnemu rozvráteniu manželstva, dokonca svoje zistenia neuviedol v odôvodnení rozsudku vôbec,

- pred nadobudnutím právoplatnosti rozsudku v časti o rozvod manželstva nerozhodol o jej návrhu na opravu a doplnenie odôvodnenia predmetného rozsudku,

- rozhodol so spätným dátumom o oprave a doplnení odôvodnenia rozsudku sp. zn. 16 C 55/01 z 29. septembra 2003, a to uznesením č. k. 16 C 55/01-209 z 9. decembra 2003, ako aj opätovne rozhodol o oprave a doplnení odôvodnenia uvedeného rozsudku uznesením č. k. 16 C 55/01-214 zo 14. júla 2003 a zo 14. júla 2004, tieto uznesenia neodôvodnil a nedoručoval ich.

K porušeniu zásad spravodlivého procesu podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 144 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Co 244/04 z 9. marca 2005 došlo podľa sťažovateľky v prvom rade tým, že odvolací krajský súd:

- vôbec nerozhodol o oprave a doplnení odôvodnenia rozsudku okresného súdu sp. zn. 16 C 55/01 a nerozhodoval o nevyhovení okresného súdu (uzneseniami z 9. decembra 2003, 14. júla 2003 a 14. júla 2004) jej návrhu na opravu a doplnenie odôvodnenia rozsudku sp. zn. 16 C 55/01 z 29. septembra 2003,

- rozhodol o zmene výšky výživného na maloleté deti K. a M. i napriek skutočnosti, že neboli splnené zákonné podmienky podľa § 99 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, nepostupoval pri svojom rozhodovaní v súlade s § 85 ods. 2 zákona č. 94/1963 Zb. o rodine v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rodine“), podľa ktorého obidvaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností a možností, a podľa § 85 ods. 3 zákona o rodine, podľa ktorého pri určení rozsahu ich vyživovacej povinnosti sa prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará, čím bolo porušené aj právo maloletých na životnú úroveň,

- neumožnil postup podľa § 283 ods. 3 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku vzhľadom na nejednotnosť posudzovania otázky výšky výživného a kritérií jeho stanovenia prvostupňovým a odvolacím súdom, a to i napriek tomu, že ide o otázku zásadného významu, čím odňal sťažovateľke v prvom rade možnosť konať pred dovolacím súdom.

Podľa sťažovateľky v prvom rade postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 55/01, ako aj postupom krajského súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 2 Co 339/03 a 2 Co 244/04 došlo aj k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov a v primeranej lehote podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľka v prvom rade tým, že postupom ministerstva spravodlivosti pri vybavovaní jej podnetu na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania voči sudkyňi okresného súdu jej bolo odňaté právo na účinný právny prostriedok nápravy, namieta aj porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru.

V súvislosti s uvedeným sťažovateľka v prvom rade žiada, aby ústavný súd

- deklaroval porušenie jej základného práva na spravodlivé prejednanie veci zaručeného v čl. 48 ods. 2, čl. 144 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 16 C 55/01 z 29. septembra 2003, uzneseniami okresného súdu č. k. 16 C 55/01-209 z 9. decembra 2003, č. k. 16 C 55/01-224 zo 14. júla 2003 a zo 14. júla 2004, ako aj postupom a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Co 244/04 z 9. marca 2005,

- deklaroval porušenie základného práva jej maloletých detí ako sťažovateľov v druhom a treťom rade na spravodlivé prejednanie veci zaručeného v čl. 48 ods. 2, čl. 144 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na životnú úroveň zaručeného v čl. 27 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane práv dieťaťa rozsudkom okresného súdu sp. zn. 16 C 55/01 z 29. septembra 2003, uzneseniami okresného súdu č. k. 16 C 55/01-209 z 9. decembra 2003, č. k. 16 C 55/01-224 zo 14. júla 2003 a zo 14. júla 2004, ako aj postupom a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Co 244/04 z 9. marca 2005,

- deklaroval porušenie jej základného práva a jej maloletých detí na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 55/01 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 339/03 a sp. zn. 2 Co 244/04,

- deklaroval porušenie jej základného práva na prejednanie veci pred orgánom verejnej správy zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru postupom ministerstva spravodlivosti pri vybavovaní jej podnetu z 27. septembra 2004 na podanie návrhu ministrom spravodlivosti na začatie disciplinárneho konania voči sudkyňi okresného súdu k sp. zn. 16 C 55/01,

- zrušil rozsudok okresného súdu sp. zn. 16 C 55/01 z 29. septembra 2003, uznesenia okresného súdu č. k. 16 C 55/01-209 z 9. decembra 2003, č. k. 16 C 55/01-224 zo 14. júla 2003 a zo 14. júla 2004 a rozsudok krajského súdu sp. zn. 2 Co 244/04 z 9. marca 2005 a vec vrátil na ďalšie rozhodovanie,

- vrátil jej podnet z 27. septembra 2004 na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania voči sudkyňi okresného súdu ministrovi spravodlivosti na ďalšie konanie a rozhodnutie,

- priznal sťažovateľom primerané finančné zadost'učinenie každému z nich vo výške 100 000 Sk, ktoré je povinný vyplatiť okresný súd každému z nich vo výške 50 000 Sk a krajský súd každému z nich vo výške 50 000 Sk do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu,

- uložil okresnému súdu povinnosť uhradiť trovy právneho zastúpenia advokátke JUDr. D. Š. vo výške 2 501 Sk za každý právny úkon (prevzatie veci, podanie sťažnosti, účasť na pojednávaní) a paušál vo výške 150 Sk za každý úkon právneho zastúpenia do jedného mesiaca odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia,

- uložil krajskému súdu povinnosť uhradiť trovy právneho zastúpenia advokátke JUDr. D. Š. vo výške 2 501 Sk za každý právny úkon (prevzatie veci, podanie sťažnosti, účasť na pojednávaní) a paušál vo výške 150 Sk za každý úkon právneho zastúpenia do jedného mesiaca odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia,

- uložil ministerstvu spravodlivosti povinnosť uhradiť trovy právneho zastúpenia advokátke JUDr. D. Š. vo výške 2 501 Sk za každý právny úkon (prevzatie veci, podanie sťažnosti, účasť na pojednávaní) a paušál vo výške 150 Sk za každý úkon právneho zastúpenia do jedného mesiaca odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

II.

Pre overenie dôvodnosti tvrdenia sťažovateľov si ústavný súd vyžiadal od okresného súdu spis vo veci sp. zn. 16 C 55/01. Zo spisovej dokumentácie predloženej ústavnému súdu sťažovateľmi a vyššie uvedeného súdneho spisu vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 16 C 55/01 a na krajskom súde v odvolacom konaní pod sp. zn. 2 Co 244/04 ústavný súd zistil tieto právne významné skutočnosti:

Sťažovateľka v prvom rade podala okresnému súdu 13. februára 2001 písomný návrh na rozvod manželstva a úpravu práv a povinností k maloletým deťom K. a M. D. na čas po rozvode manželstva spolu s návrhom na vydanie predbežného opatrenia, ktorým by súd zveril maloleté deti do jej výchovy a odporcu ako otca maloletých zaviazal predbežne prispievať na ich výživu sumou 1 500 Sk mesačne na maloletú K. a 1 000 Sk mesačne na maloletého M.

Okresný súd vydal 10. mája 2001 uznesenie sp. zn. Nc 47/01, ktorým zveril maloletých K. a M. D. dočasne do výchovy matky ako sťažovateľky v prvom rade a odporcu zaviazal prispievať výživným predbežne na maloletú K. sumou 1 500 Sk mesačne a na maloletého M. sumou 1 000 Sk mesačne od 1. mája 2001. Predmetné uznesenie okresného súdu nadobudlo právoplatnosť 23. augusta 2001.

Rozsudkom sp. zn. 16 C 55/01 z 29. septembra 2003 okresný súd manželstvo účastníkov konania rozviedol. Rozhodol tiež o zverení maloletých detí do výchovy a opateru sťažovateľky v prvom rade a odporcu zaviazal prispievať na výživu maloletej K. sumou 5 500 Sk mesačne, na výživu maloletého M. sumou 3 500 Sk mesačne počínajúc právoplatnosťou rozsudku o rozvoде manželstva. Obaja rodičia maloletých detí podali odvolanie voči rozsudku v časti týkajúcej sa výšky výživného na maloleté deti. Rozsudok v časti týkajúcej sa rozvođu manželstva nadobudol právoplatnosť 12. decembra 2003.

Sťažovateľka v prvom rade ešte pred nadobudnutím právoplatnosti rozsudku sp. zn. 16 C 55/01 v časti týkajúcej sa rozvođu manželstva podaním doručeným okresnému súdu 8. decembra 2003 žiadala tento súd, aby opravil a doplnil odôvodnenie predmetného rozsudku a uviedol v ňom príčiny rozvratu manželstva.

Po tom, ako bol celý spisový materiál odstúpený 18. decembra 2003 krajskému súdu za účelom rozhodnutia o odvolaní, odvolací krajský súd posúdiac tento úkon zo strany okresného súdu ako predčasný vrátil spis listom sp. zn. 2 Co 339/03 z 29. marca 2004 okresnému súdu z dôvodu, že prvostupňový súd ešte nerozhodol o návrhu na opravu a doplnenie odôvodnenia rozsudku. Krajský súd zároveň okresnému súdu vytkol, že odvolanie sťažovateľky v prvom rade nebolo doručené odporcovi (resp. to zo spisu nevyplývalo).

Zo spisovej dokumentácie vedenej okresným súdom v konaní sp. zn. 16 C 55/01 ďalej vyplýva, že sa v nej nachádza uznesenie okresného súdu č. k. 16 C 55/01-209 z 9. decembra 2003, ktorým súd návrhu sťažovateľky v prvom rade na opravu a doplnenie

odôvodnenia rozsudku sp. zn. 16 C 55/01 z 29. septembra 2003 v časti týkajúcej sa rozvodu manželstva nevyhovet. S rovnakým obsahom sa však v spise nachádza aj uznesenie okresného súdu č. k. 16 C 55/01-224 zo 14. júla 2003 a zo 14. júla 2004.

Krajský súd o odvolaní obidvoch účastníkov konania voči rozsudku v časti týkajúcej sa výšky výživného na maloleté deti na čas po rozvode rozhodol rozsudkom sp. zn. 2 Co 244/04 z 9. marca 2005 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti výroku o výživnom do 31. mája 2004 potvrdil a od 1. júna 2004 zmenil tak, že odporcu zaviazal prispievať na výživu maloletej K. sumou 3 500 Sk mesačne a na výživu maloletého M. sumou 2 500 Sk mesačne.

Odvolací súd zároveň podľa § 238 ods. 3 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku nepripustil na návrh sťažovateľky v prvom rade dovolanie ohľadne posudzovania príjmov odporcu z toho dôvodu, že nejde o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ale iba o hodnotenie skutkového stavu veci.

Uznesením sp. zn. 2 Co 98/05 z 31. marca 2005 krajský súd zmenil odôvodnenie rozsudku okresného súdu sp. zn. 16 C 55/01 z 29. septembra 2003 tak, že vypustil znenie, že *„navrhovateľka sa prestala starať o rodinu, odmietla dialóg s odporcom, pričom vzťahy medzi nimi vyostřili vo februári 2001, kedy došlo k inzultácii a následnému odsťahovaniu sťažovateľky v prvom rade z Indonézie na Slovensko“*. V odôvodnení doplnil znenie, že *„navrhovateľka uviedla, že odporca ju dňa 2. februára 2001 fyzicky napadol, čo ju viedlo k tomu, že sa vrátila z Indonézie do miesta svojho trvalého bydliska spoločne so svojimi maloletými deťmi, kde žije doposiaľ“*.

Rozsudok okresného súdu sp. zn. 16 C 55/01 z 29. septembra 2003 v časti týkajúcej sa úpravy práv a povinností rodičov k maloletým deťom na čas po rozvode v spojení s vyššie uvedeným rozsudkom odvolacieho súdu a uznesením o zmene odôvodnenia rozsudku okresného súdu sp. zn. 16 C 55/01 z 29. septembra 2003 nadobudol právoplatnosť 2. júna 2005.

Medzitým v dobe ešte pred rozhodnutím krajského súdu o odvolaní obidvoch účastníkov konania vo veci výživného sťažovateľka v prvom rade podala listom z 27. septembra 2004 (doručeným 5. októbra 2004) podnet ministrovi spravodlivosti na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania voči sudkyňi okresného súdu konajúcej vo veci sp. zn. 16 C 55/01. Podľa sťažovateľky v prvom rade postupom tejto sudkyne v predmetnom súdnom konaní došlo k porušeniu zákona, k neefektívnemu konaniu, k zbytočným priet'ahom v konaní zo strany súdu.

Ministerstvo spravodlivosti listom z 12. novembra 2004 oznámilo sťažovateľke v prvom rade (jej právnej zástupkyňi), že z dôvodu príslušnosti podľa § 23 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej správe súdov“) postúpilo jej sťažnosť na priet'ahy (tak posúdilo ministerstvo spravodlivosti podnet sťažovateľky) na priame vybavenie sudkyňi okresného súdu poverenej zastupovaním predsedníčky tohto súdu.

Opätovné podanie sťažovateľky v prvom rade zo 17. decembra 2004 adresované ministrovi spravodlivosti tento pridelenil na vybavenie sekcii civilného práva. V uvedenej veci listom zo 7. februára 2005 ministerstvo spravodlivosti sťažovateľke v prvom rade oznámilo, že predmetom prešetrovania zo strany ministerstva nemôžu byť podania, v ktorých sa sťažovatelia domáhajú preskúmania postupu súdu pri výkone jeho nezávislej rozhodovacej činnosti.

III.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľov. V rámci predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia prijatiu sťažnosti na ďalšie

konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zo sťažnosti ústavný súd zistil, že sťažovatelia namietajú porušenie svojich označených základných práv postupom okresného súdu a krajského súdu, ich rozhodovaním vo veci rozvodu, úpravy práv a povinností rodičov k maloletým deťom na čas po rozvode (predovšetkým o výške výživného) i nerozhodovaním o návrhu na opravu a doplnenie odôvodnenia rozsudku v časti týkajúcej sa rozvodu manželstva, ako aj údajnými pochybeniami v postupe ministerstva spravodlivosti v súvislosti s vybavovaním podnetu sťažovateľky v prvom rade na podanie návrhu ministrom spravodlivosti na začatie disciplinárneho konania voči vybavujúcej sudkyni okresného súdu.

K námietke porušenia základných práv sťažovateľov na spravodlivé prejednanie veci podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základného práva sťažovateľov v druhom a v treťom rade na životnú úroveň podľa čl. 27 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane práv dieťaťa rozsudkom okresného súdu sp. zn. 16 C 55/01 z 29. septembra 2003, uzneseniami okresného súdu č. k. 16 C 55/01-209 z 9. decembra 2003, č. k. 16 C 55/01-224 zo 14. júla 2003 a zo 14. júla 2004

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o porušení základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Princíp subsidiarity vyjadrený zvlášť jasne v závere uvedeného ustanovenia znamená, že „Ústavný súd Slovenskej republiky zásadne nie je oprávnený prijať sťažnosť na ďalšie konanie, ak existuje všeobecný súd, ktorý v súlade so všeobecnou právomocou podľa čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky má aj zákonom vymedzenú právomoc konať o ochrane konkrétneho základného práva alebo slobody. Prijatie takejto sťažnosti vylučuje nedostatok právomoci Ústavného

súdu Slovenskej republiky vyjadrený v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako princíp subsidiarity“ (II. ÚS 130/02).

Predmetom tejto časti sťažnosti je tvrdenie sťažovateľov o porušení ich základného práva na spravodlivý proces pri hodnotení dôkazov rozsudkom okresného súdu sp. zn. 16 C 55/01 z 29. septembra 2003. Podľa nich odôvodnenie predmetného rozsudku nemalo podklad v zistení skutkového stavu, neobsahovalo zákonom uložené náležitosti a z ich pohľadu bolo nepresvedčivé. Porušenie označeného základného práva vidia aj v nevyhovení okresného súdu návrhu sťažovateľky v prvom rade na opravu a doplnenie odôvodnenia tohto rozsudku v časti týkajúcej sa rozvodu manželstva a v spôsobe, akým okresný súd rozhodoval (existencia troch uznesení v tejto veci s rôznymi dátumami ich vydania).

Ak sťažovateľka v prvom rade ako účastníčka konania o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností rodičov k maloletým deťom na čas po rozvode manželstva bola presvedčená, že toto rozhodnutie trpí vadou znamenajúcou porušenie jej označených práv, ako aj práv jej detí ako sťažovateľov v druhom a v treťom rade, mohla toto tvrdenie predniesť v ďalšom štádiu civilného konania pred všeobecným súdom, čo sa v jej prípade aj stalo (podaným odvolaním proti rozhodnutiu v časti týkajúcej sa výživného, ako aj návrhom na opravu a doplnenie odôvodnenia rozhodnutia v časti týkajúcej sa rozvodu manželstva). Rozsudok okresného súdu o rozvode manželstva a úprave práv a povinností rodičov k maloletým deťom na čas po rozvode z 29. septembra 2003 sp. zn. 16 C 55/01 je rozhodnutím všeobecného súdu, o ktorom po použití príslušného opravného prostriedku (odvolania) rozhodoval krajský súd. Podobne v súlade s § 165 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v dôsledku nevyhovenia návrhu na opravu a doplnenie odôvodnenia rozsudku sp. zn. 16 C 55/01 z 29. septembra 2003 v časti týkajúcej sa rozvodu manželstva zo strany okresného súdu o oprave rozhodoval odvolací krajský súd. Všeobecný súd rozhodujúci v konaní v druhom stupni (odvolací súd) má dostatočnú právomoc, aby v prípade priklonenia sa k argumentáciám sťažovateľov zjednal nápravu. Práva, ktorých porušenie sťažovatelia namietajú, tvoria súčasť široko chápaného práva na spravodlivý súdny proces, ktorého rešpektovanie alebo porušenie možno v zásade posúdiť len vo vzťahu k celému

súdnemu konaniu. Keďže v okolnostiach prípadu mohol nápravu týchto údajných porušení práv sťažovateľov zo strany okresného súdu, ktoré namietajú pred ústavným súdom, vykonať všeobecný súd v odvolacom konaní, musel ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

K námietke porušenia základných práv sťažovateľov na spravodlivé prejednanie vecí podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základného práva sťažovateľov v druhom a v treťom rade na životnú úroveň podľa čl. 27 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane práv dieťaťa rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Co 244/04 z 9. marca 2005 a konaním, ktoré mu predchádzalo

Sťažovatelia tvrdia, že krajský súd porušil ich označené základné práva tým, že vôbec nerozhodol o návrhu na opravu a doplnenie odôvodnenia rozsudku okresného súdu sp. zn. 16 C 55/01 z 29. septembra 2003 v časti týkajúcej sa rozvodu manželstva, pri rozhodovaní o zmene výšky výživného nepostupoval v súlade s § 85 ods. 2 a 3 zákona o rodine, ako aj že nepripustil v danej veci dovolanie.

Úlohou ústavného súdu nie je naprávať prípadné skutkové a právne omyly všeobecných súdov. O vyživovacej povinnosti odporcu k maloletým sťažovateľom v druhom a v treťom rade rozhodol s konečnou platnosťou krajský súd z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanovuje a umožňuje Občiansky súdny poriadok, a to rozsudkom sp. zn. 2 Co 244/04 z 9. marca 2005.

Odvolací súd pri svojom rozhodovaní o vyživovacej povinnosti odporcu k maloletým deťom (na základe odvolania zo strany obidvoch účastníkov konania) zobral do úvahy príjmy obidvoch rodičov a odôvodnené potreby maloletých detí. Dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu sp. zn. 16 C 55/01 z 29. septembra 2003 je potrebné v napadnutej časti týkajúcej sa výživného do 31. mája 2004 potvrdiť a od 1. júna 2004 zmeniť, a to z toho dôvodu, že došlo k podstatnej zmene pomerov na strane maloletých detí a tiež na strane obidvoch rodičov. Predovšetkým sa zvýšil príjem sťažovateľky v prvom rade zo sumy 5 802 Sk mesačne (v dobe konania pred súdom prvého stupňa) na sumu 20 000 Sk z dôvodu

vykonávania podnikateľskej činnosti. Naopak, došlo k podstatnému zníženiu príjmu odporcu po návrate zo zahraničia na územie Slovenskej republiky (zo sumy 95 970 Sk na 16 170 Sk). Stanovené zmenené (znížené) výživné od 1. júna 2004 krajský súd považoval za súladné s potrebami maloletých detí vzhľadom na ich vek, uspokojovanie základných potrieb, záujmy a aktivity a tiež s možnosťami a schopnosťami obidvoch rodičov.

Ústavný súd nepokladá v okolnostiach prípadu za primerané prehodnotiť skutkový stav (majetkové pomery účastníkov konania) ustálený odvolacím krajským súdom. Sťažovatelia nemajú zaručené právo, aby všeobecný súd akceptoval ich názor na rozsah, spôsob a postup zisťovania skutkového stavu (v okolnostiach prípadu príjmov rodičov, najmä v súvislosti s argumentáciou sťažovateľky v prvom rade, že odporca sa mal snažiť zarobiť viac vzhľadom na svoje možnosti a schopnosti). Pri rozhodovaní v takejto citlivej veci súd zohľadňuje všetky jemu úradne známe skutočnosti o majetkových a zvlášť príjmových pomeroch. Preto v okolnostiach prípadu ústavný súd neskúmal samotnú vecnú správnosť rozhodnutia krajského súdu, ale konštatuje, že toto nie je svojvoľné, a preto nemohlo porušiť označené ústavné práva sťažovateľov. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu (Občianskeho súdneho poriadku, zákona o rodine) všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu posúdenie nároku (výšky výživného) uplatneného sťažovateľkou v prvom rade krajským (odvolacím) súdom takéto nedostatky nevykazuje.

Argumentácia sťažovateľky v prvom rade o nepripustení možnosti podať proti rozsudku odvolacieho súdu o výške výživného dovolanie, a tým o porušení princípov spravodlivého procesu je zjavne neopodstatnená. Krajský súd nemohol porušiť označené právo, pretože dovolanie proti takémuto rozhodnutiu vylučuje § 238 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku.

Rovnako zjavne neopodstatnené je tvrdenie sťažovateľov o tom, že krajský súd vôbec nerozhodol o oprave a doplnení odôvodnenia rozsudku sp. zn. 16 C 55/01 z 29. septembra 2003 v časti týkajúcej sa rozvodu manželstva.

Podľa § 165 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku pokiaľ nemá odôvodnenie rozsudku podklad v zistení skutkového stavu, môže účastník pred tým, ako rozsudok nadobudne právoplatnosť, navrhnúť, aby odôvodnenie bolo opravené.

Podľa § 165 ods. 2 citovaného zákona ak súd prvého stupňa nevyhovie návrhu, predloží vec odvolaciemu súdu, ktorý o oprave rozhodne.

V danej veci sťažovateľka v prvom rade pred nadobudnutím právoplatnosti vyššie uvedeného rozsudku navrhla, aby odôvodnenie rozsudku bolo opravené podľa jej navrhovaného znenia.

Z vyžiadanej spisovej dokumentácie v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 16 C 55/01 ústavný súd zistil, že krajský súd sa týmto návrhom sťažovateľky v prvom rade zaoberal a vysporiadal sa s ním (vyhoviel návrhu) v uznesení sp. zn. 2 Co 98/05 z 31. marca 2005, pretože mal za to, že odôvodnenie rozsudku v namietanej časti nebolo v súlade so zisteným skutkovým stavom a súd prvého stupňa návrhu nevyhoviel.

Ústavný súd vychádzajúc zo skutkových okolností, ktoré vyplynuli z predložených rozhodnutí, z právnych východísk a záverov odmietol sťažnosť sťažovateľov smerujúcu voči krajskému súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú v celom rozsahu namietaného porušenia základných práv, t. j. aj v rozsahu tvrdení o porušení práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 27 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane práv dieťaťa.

K námietke porušenia základných práv sťažovateľov na spravodlivé prejednanie veci podľa čl. 144 ods. 1 ústavy rozsudkom okresného súdu sp. zn. 16 C 55/01 z 29. septembra

2003, uzneseniami okresného súdu č. k. 16 C 55/01-209 z 9. decembra 2003, č. k. 16 C 55/01-224 zo 14. júla 2003 a zo 14. júla 2004, ako aj postupom a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Co 244/04 z 9. marca 2005

Podľa aplikovateľnej judikatúry ústavného súdu „Článok 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky neupravuje základné práva a slobody, ktoré sú predmetom konania o sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky, ale princípy fungovania nezávislého súdnictva“ (II. ÚS 81/02).

V týchto intenciách ústavný súd sťažnosť v časti, v ktorej sťažovatelia požadovali vysloviť porušenie čl. 144 ods. 1 ústavy, odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

K námietke porušenia základných práv sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj porušenia ich práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 55/01, ako aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 339/03 a sp. zn. 2 Co 244/04

Podľa tvrdenia sťažovateľov okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 55/01 o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností rodičov k maloletým deťom a krajský súd v konaní o odvolaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 339/03 a 2 Co 244/04 konali neúmerne dlho, neefektívne a so zbytočnými prietahmi.

Sťažovatelia podali sťažnosť ústavnému súdu, ktorou v jednej jej časti namietali zbytočné prietahy v uvádzaných konaniach, a teda porušenie ich základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj práva podľa čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) v čase, keď všetky rozhodnutia všeobecných súdov, ktoré sú uvedené v návrhu na rozhodnutie, už nadobudli právoplatnosť.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote odstránenie stavu

právnej neistoty, v ktorom sa nachádza osoba, o ktorej práve sa má rozhodnúť. Právnu istotu vytvára až právoplatné rozhodnutie vo veci (napr. I. ÚS 47/96, III. ÚS 20/04). Po právoplatnom rozhodnutí vo veci už teda nemá zmysel, aby ústavný súd konal o zbytočných priet'ahoch v už skončenom konaní.

Sťažovatelia sa obrátili na ústavný súd 1. augusta 2005. Rozsudok okresného súdu sp. zn. 16 C 55/01 z 29. septembra 2003 v časti výroku o rozvode nadobudol právoplatnosť 12. decembra 2003, vo zvyšnej časti v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Co 244/04 z 9. marca 2005 o odvolaní a uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Co 98/05 z 31. marca 2005 o zmene odôvodnenia rozsudku okresného súdu sp. zn. 16 C 55/01 z 29. septembra 2003 nadobudol právoplatnosť 2. júna 2005. Preto je sťažnosť podaná oneskorene.

K námietke porušenia základných práv sťažovateľky v prvom rade na prejednanie veci pred orgánom verejnej správy zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru postupom ministerstva spravodlivosti pri vybavovaní jej podnetu z 27. septembra 2004 na podanie návrhu ministrom spravodlivosti na začatie disciplinárneho konania voči sudkyňi okresného súdu k sp. zn. 16 C 55/01

Sťažovateľka v prvom rade namieta, že minister spravodlivosti nevybavil jej podnet na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania voči zodpovednému sudcovi, ktorého konanie a rozhodovanie v jej veci v nej vzbudzovali pochybnosti o nezávislosti a nestrannosti, o nezaujatosti voči účastníkom konania a o úsilí ukončiť súdne konanie o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností rodičov k maloletým deťom vedené na okresnom súde pod sp. zn. 16 C 55/01 spravodlivo a bez zbytočných priet'ahov. V tejto súvislosti sťažovateľka vytýka ministrovi spravodlivosti, že jej podnet nevybavil spôsobom podľa zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o sudcoch a prísediacich“), ale bol vybavovaný zamestnancom ministerstva spravodlivosti a podpredsedom okresného súdu ako sťažnosť v zmysle zákona o štátnej správe súdov, teda orgánom, ktorý nie je príslušným na rozhodovanie o prípadnom podaní návrhu na disciplinárne konanie voči uvedenému sudcovi. V takomto postupe ministra spravodlivosti a následne aj ministerstva spravodlivosti vidí sťažovateľka v prvom

rade porušenie svojho práva na účinný právny prostriedok nápravy (za ktorý považovala podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania) podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti sťažovateľky v prvom rade preto predovšetkým skúmal jej opodstatnenosť, t. j. či postupom ministerstva spravodlivosti a konkrétne ministra spravodlivosti pri vybavovaní podnetu sťažovateľky v prvom rade mohlo vôbec dôjsť k porušeniu jej označených základných práv.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi postupom orgánu štátu a namietaným porušením základného práva alebo slobody. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať aj takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 175/03).

Ústavný súd môže rozhodovať o sťažnostiach proti právoplatným rozhodnutiam ústredných orgánov štátnej správy, miestnych orgánov štátnej správy a orgánov územnej samosprávy, ktorými boli porušené základné práva a slobody občanov, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (čl. 127 ústavy). Pokiaľ ide o preskúmanie takéhoto rozhodnutia ústavným súdom v konaní o ústavnej sťažnosti, je však potrebné, aby išlo o rozhodnutie týkajúce sa základného práva a slobody, ktoré nepreskúmava iný súd, takže takéto rozhodnutie musí byť s namietaným porušením označeného základného práva a slobody v priamej príčinnej súvislosti. Z konania o sťažnostiach nie je možné vylúčiť ani postup ústredných orgánov štátnej správy, resp. ministrov stojacich na ich čele, pokiaľ v jeho dôsledku došlo k porušeniu základného práva fyzickej alebo právnickej osoby a pokiaľ sa takémuto základnému právu alebo slobode neposkytuje žiadna ochrana využitím účinného opravného prostriedku dostupného sťažovateľovi (II. ÚS 15/01).

Ústavný súd z priloženej písomnej dokumentácie k sťažnosti zistil, že minister spravodlivosti sa s podaním sťažovateľky v prvom rade z 27. septembra 2004 oboznámil a jeho vybavením poveril sekciu civilného práva svojho rezortu. Tá posúdila predmetné podanie ako sťažnosť na priet'ahy v konaní podľa zákona o štátnej správe súdov a odstúpila ho na prešetrenie poverenej predsedníčke okresného súdu s následným sledovaním prípadu (oznámené sťažovateľke listom z 19. novembra 2004). V písomnej odpovedi sťažovateľke zo 7. februára 2005 ministerstvo zdôraznilo, že ako ústredný orgán štátnej správy súdov výkonom štátnej správy nemôže zasahovať do konania a rozhodovania nezávislých súdov, a teda nie je oprávnené vstupovať do prebiehajúcich súdnych konaní a preskúmať ich procesný postup.

Sťažovateľkou namietané vybavenie jej podnetu (adresované ministrovi spravodlivosti) na podanie návrhu na disciplinárne konanie voči v jej veci konajúcemu sudcovi zo strany ministerstva spravodlivosti (ktoré ho posúdilo ako sťažnosť na priet'ahy v prebiehajúcim súdnom konaní) nemá povahu rozhodnutia podľa čl. 127 ústavy. Existujúca písomná dokumentácia však dosvedčuje, že tak minister spravodlivosti, ako aj ministerstvo spravodlivosti sa podnetom sťažovateľky v prvom rade zaoberali, aj keď nie podľa jej predstáv.

Ústavný súd v okolnostiach prípadu konštatuje, že podanie návrhu na disciplinárne konanie voči sudcovi v súlade s § 120 ods. 2 písm. a) zákona o sudcoch a prísediacich je oprávnením ministra spravodlivosti v prípade naplnenia zákonných podmienok disciplinárnej zodpovednosti sudcu, a nie jeho povinnosťou. Napriek tomu, že tento nevyhoviel vyššie označenému podnetu sťažovateľky v prvom rade, pri jeho vybavovaní nepochybne postupoval v jej prospech a zvolil taký zákonný postup, aký v jej prípade považoval za efektívny (prešetrenie priet'ahov v súdnom konaní).

Podľa názoru ústavného súdu preto medzi tvrdením sťažovateľky v prvom rade, že jej bol postupom ministerstva spravodlivosti upretý právny prostriedok nápravy, ktorý videla v podaní návrhu na začatie disciplinárneho konania voči v jej veci vybavujúcemu sudcovi, a namietaným porušením jej označených ústavných práv neexistuje žiadna príčinná

súvislosť. Z uvedeného dôvodu sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú odmietol. Navyše, ústavný súd dodáva, že v dobe, keď sa sťažovateľka obrátila na ministerstvo spravodlivosti, ešte prebiehalo v jej veci konanie na všeobecnom súde. Výhrady voči konajúcej sudkyni tak mohla sťažovateľka uplatniť formou námietky zaujatosti podľa § 12 až 16 Občianskeho súdneho poriadku, alebo ak sa týkali okolností spočívajúcich v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci, cestou sťažnosti na priet'ahy v konaní.

Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľov odmietol ako celok už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 zákona o ústavnom súde, z uvedeného dôvodu sa už nezaoberal ich ďalšími návrhmi na rozhodnutie ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde sa k tomuto rozhodnutiu pripája odlišné stanovisko sudcu Juraja Babjaka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. decembra 2005